

CD 1 (A): Každodenné modlitby

A

A 1. Urobil si ma nekonečným (Rabindranáth Thákur)

Urobil si ma nekonečným, v tom si našiel potešenie.
Túto krehkú nádobu neustále vyprázdňuješ
a naplňuje ju vždy novým životom.
Nosil si túto útlú trstinovú flautu cez hory a doly
a vydychoval si ňou večne nové melódie.
Pod nesmrteľným dotykom tvojich rúk
zažíva moje malé srdce radosť bez medzí
a rodí sa v ňom nevýslovná reč.
Tvoje nesmierne dary môžem preberať iba do týchto malých dlaní.
Veky odchádzajú a ty stále nalievaš
a stále je kam liať.

A 2. Keď mi kážeš osláviť ťa (Rabindranáth Thákur)

Keď mi kážeš osláviť ťa, mám dojem, že mi srdce pukne hrdosťou,
hľadím ti do tváre a oči sa mi naplňajú slzami.
Všetko, čo je v mojom živote drsné a nesúzvučné,
zlieva sa v sladkej harmónii
a moje vzývanie rozpína krídla ako veselý vták na let cez more.
Viem, že máš potešenie z môjho spevu.
Viem, že len ako pevec stúpam pred tvoj trón.
Okrajom naširoko rozpätej perute svojej piesne dotýkam sa tvojich nôh,
ktoré by som sa nikdy nepokúšal dosiahnuť.
Súc opojený rozkošou spevu, zabúdam sa
a nazývam priateľom teba, ktorý si mojím pánom.

A 3. Život života môjho (Rabindranáth Thákur)

Život života môjho, vždy sa budem snažiť,
aby som zachoval svoje telo čisté,
lebo viem, že tvoj živý dotyk spočíva na všetkých mojich údoch.
Vždy sa budem snažiť, aby do mojich myšlienok neprenikla lož,
lebo viem, že ty si pravda, ktorá zažala svetlo v mojej mysli.
Vždy sa budem snažiť, aby som zo svojho srdca vyhnal všetko zlo
a uchoval svoju lásku v kvete,
lebo viem, že v najtajnejšej svätyni môjho srdca sídliš ty.
A vynasnažím sa, aby ťa zjavovali moje činy,
lebo viem, že silu konať mi dodáva tvoja moc.

A 4. Prosím Ťa, dovoľ mi (Rabindranáth Thákur)

Prosím ťa, dovoľ mi, aby som mohol chvíľu sedieť po tvojom boku.
Dielo, ktoré mám v rukách, dokončím neskôr.
Zbavené výhľadu na tvoju tvár nepozná moje srdce oddych ani pokoj
a moja práca sa stáva nekonečnou drinou v bezbrehom mori lopoty.
Prišiel čas, keď môžem nečinne sedieť tvárou v tvár tebe

a spevom ti zasvätiť svoj život
v tejto tichej a prekypujúcej chvíli pokoja.

A 5. Vezmi si môj život (Rabindranáth Thákur)

Vezmi si môj život, vezmi si ho, Pane, neotáľaj.
Bojím sa, aby neuvádol a neklesol do prachu.
Nemôže dostať miesto v tvojom oslavnom venci?
Pocí ho teda aspoň bolestným dotykom svojej ruky a odtrhni ho.
Bojím sa, aby sa deň nepominul skôr, ako sa nazdám
a nepremeškal som čas obetovať ti ho.
Hoci je jeho farba nevýrazná a jeho vôňa slabá,
upotreb tento kvet môjho života a odtrhni ho, kým je čas.

A 6. Zanechaj to verklikovanie (Rabindranáth Thákur)

Zanechaj to verklikovanie v modlitbe.
Koho to uctievaš v tom osamelom tmavom kúte svojho sebeckva?
Otvor oči a uzri, že tvoj Boh nie je pred tebou!
Je tam, kde oráč orie ťažkú zem a kde cestár tlčie kamene,
je s nimi na slnku a daždi a jeho odev je pokrytý prachom.
Zhod' zo seba svoj svätuškársky plášť
a ako on zostúp na prašnú zem.
Oslobodenie? Kde možno nájsť to oslobodenie?
Sám náš Pán radostne vzal na seba putá tvorstva,
je s nami všetkými navždy spojený.
Vykoč zo svojich dúm a zanechaj svoje kvety, ako kadidlo.
Akáže škoda, ak sa tvoj odev roztrhá a pošpiní?
Pridruž sa k nemu v blížnom
a stoj pri ňom v práci a v pote svojho čela.

A 7. Čas, ktorý zaberá moja cesta (Rabindranáth Thákur)

Čas, ktorý zaberá moja púť, je dlhý
a dlhá je i cesta, po ktorej sa berieme.
Vyrazil som na voze prvého záblesku svetla
a putoval som pustatinami svetov,
zanechávajúc stopu na nejednej hviezde a obežnici.
Najdlhšia je dráha, ktorá vedie najbližšie k tebe,
najťažšia je výcvik, ktorý vedie k najväčšej jednoduchosti piesne.
Pútnik musí zaklopať na všetky cudzie dvere,
kým sa dostane k vlastným
a človek musí prejsť všetkými vonkajšími svetmi,
aby sa dostal do najvnútornejšej svätyne na samom konci.
Moje oči blúdili široko, ďaleko,
kým som ich zavrel a povedal: „Tu si!“
Otázka: „Ó, kde si?“ rozplývala sa v tisícich prúdoch slz
a svet zaplavuje príliv istoty: „Som!“

A 8. Mám mnoho túžob (Rabindranáth Thákur)

Mám mnoho túžob a moje volanie je žalostné,
ale ty si ma vždy zachránil tvrdým odmietnutím

a toto prísne milosrdenstvo preniklo mojím životom skrz-naskrz.
Deň za dňom robíš ma hodným jednoduchých veľkých darov,
ktoré som od teba dostal bez prosenia
- tejto oblohy a svetla, tohto tela a života a duše
- zachraňujúc ma tak pred nebezpečenstvom príliš veľkej túžby.
Sú chvíle keď mdlo váham,
a chvíle, keď sa prebúdzam a náhlím sa dosiahnuť svoj cieľ,
ty sa však kruto skrývaš predou mnou.
Deň za dňom robíš ma hodným toho, že ťa môžem úplne prijať
a odmietaš ma znovu a znovu,
zachraňujúc ma tak pred nebezpečenstvom bezmocnej, neistej túžby.

A 9. Smutno mi, mraky sa vršia (Rabindranáth Thákur)

Smutno mi, Pane.
Mraky sa vršia na mraky a stmieva sa v mojom živote.
Ach, milovaný,
prečo ma nechávaš samého čakať za dverami?
V rušných chvíľach poludňajšej práce splývam s davom,
ale v tento temný, osamelý deň si to ty, jedine ty, Pane,
v ktorého dúfam.
Ak mi neukážeš svoju tvár,
ak ma necháš úplne nepovšimnutého,
neviem, ako prežijem tie dlhé daždivé hodiny smútku.
Uprene hľadím na ďaleké temno mojich obzorov
a moje srdce blúdi,
stonajúc znepokojeným vetrom.

A 10. Putá nepovolía (Rabindranáth Thákur)

Putá nepovolía, iba srdce ma bolí, keď sa pokúšam ich zlomiť.
Sloboda je všetko, čo si žiadam, ale dúfať v ňu sa ostýcham.
Som si istý, že nesmierne bohatstvo je v tebe
a že mojím najlepším priateľom si ty,
nemám však odvahu vymiesť lesklé haraburdie, ktoré zapratáva moju izbu.
Rúcho, ktoré ma halí, je rúchom prachu a smrti,
nenávidím ho, a predsa lipnem k nemu s láskou.
Mám veľké dlhy, mám veľké nedostatky,
moja hanba je tajná a ťažká,
a predsa len čo začnem prosiť o svoje dobro,
chvejem sa strachom, že moja prosba bude vyslyšaná.

A 11. Že túžim po tebe (Rabindranáth Thákur)

Že túžim po tebe, len po tebe - to dovoľ môjmu srdcu opakovať bez prestania.
Všetky žiadosti, ktoré ma vo dne v noci rozptyľujú, sú falošné a v jadre prázdne.
Ako noc skrýva vo svojej temnote prosbu o svetlo,
tak z hĺbky môjho podvedomia počuť volanie - túžim po tebe, len po tebe.
Ako búrka stále hľadá svoj koniec v pokoji,
keď na pokoj útočí s celou svojou silou,
tak moja vzbura útočí na tvoju lásku
a stále pritom volá - túžim po tebe, len po tebe.

A 12. Keď je srdce tvrdé (Rabindranáth Thákur)

Keď je srdce tvrdé a vyprahnuté, navštív ma dažďom milosrdenstva.
Keď sa milosť stráca zo života, príď ako nápor piesní.
Keď sa hluk búrlivej práce dvíha zo všetkých strán
a nedovoľuje mi prejsť na druhý breh,
príď ku mne, pane ticha, so svojím pokojom a mierom.
Keď moje žobrácke srdce sedí schúlené a zahriaknuté v kúte,
vyvráť dvere, kráľ môj, a vstúp s kráľovskými obradmi.
Keď túžba zaslepuje ducha preludmi a prachom,
ó, ty svätý, ty bdely, príď so svojím svetlom a so svojím hromom.

A 13. Žobrajúc kráčal som (Rabindranáth Thákur)

Žobrajúc kráčal som od dverí k dverám dedinskou cestou,
keď sa tvoj zlatý voz objavil v diaľke ako nádherný sen,
a ja som uvažoval, kto môže byť tým Kráľom kráľov.
Moje nádeje vysoko stúpili a zdalo sa mi, že je koniec mojich zlých dní,
a stál som, čakajúc na almužny, ktoré sa budú dávať bez prosenia,
a na bohatstvo, ktoré bude rozhodené do prachu na všetky strany.
Voz zastal tam, kde som stál.
Tvoj pohľad padol na mňa a s úsmevom si zostúpil.
Cítil som, že konečne nadišlo šťastie môjho života.
Potom si náhle natiahol svoju pravicu a povedal si: "Čo mi dáš ty?"
Ach, aký to bol kráľovský žart, otvoriť dlaň a žobrať u žobráka!
Bol som zmätený a stál som nerozhodne
a potom som zo svojho vaku pomaly vybral najmenšie zrnko obilia a dal som ti ho.
No aké veľké bolo moje prekvapenie,
keď som na sklonku dňa vysypal svoj vak na zem
a v úbohej hromádke som našiel maličké zrnko zlata.
Horko som zaplakal a želal som si, aby som mal silu dať ti všetko, čo mám.

A 14. Deň za dňom (Rabindranáth Thákur)

Deň za dňom, ó, pane môjho života, budem stáť pred tebou, tvárou v tvár.
So zopätými rukami, ó, pane všetkých svetov, budem stáť pred tebou, tvárou v tvár.
Pod tvojou veľkou oblohou v samote a tichu, s pokorným srdcom
budem stáť pred tebou, tvárou v tvár.
V tomto tvojom lopotiacom sa svete, ktorý buráca prácou a bojom,
medzi náhliacimi sa davmi, budem stáť pred tebou, tvárou v tvár.
A keď skončím svoje dielo na tomto svete,
ó, Kráľ kráľov, sám a bez slova budem stáť pred tebou, tvárou v tvár.

A 15. Čas v твоjich rukách (Rabindranáth Thákur)

Čas v твоjich rukách je nekonečný, môj pane. Nikto nezráta tvoje minúty.
Dni a noci plynú a veky kvitnú a vädnú ako kvety. Dokážeš čakať.
Tvoje storočia nasledujú jedno za druhým a vytvárajú maličký divý kvet.
Nemáme času nazvyš a nemajúc času, musíme sa dráť za svoju šancou.
Sme príliš biedni na to, aby sme sa mohli oneskoriť.
A tak sa stáva, že čas ubieha, zatiaľ čo ho dávam každému škriepnikovi, ktorý ň požiadala, a tvoj oltár
je prázdny, bez obetí, až do poslednej chvíle.
Na konci dňa sa ponáhľam v strachu, že tvoja brána bude zatvorená

- vidím však, že tu je času dost'.

A 16. Tí, ktorí sú mi nablízku (Rabindranáth Thákur)

Tí, ktorí sú mi nablízku,
nevedia, že si mi bližší, ako oni.
Tí, ktorí sa mi prihovárajú, nevedia,
že moje srdce je plné tvojich nevyslovených slov.
Tí, ktorí sa hemžia na mojom chodníku,
nevedia, že kráčam po ňom sám, iba s tebou.
Tí, ktorí ma majú radi, nevedia,
že ich láska prináša do môjho srdca teba.

A 17. Dovoľ mi, aby so si ľahol na zem (Rabindranáth Thákur)

Dovoľ mi, aby som si ľahol na zem, k tvojej podnožke, dokonale šťastný.
Dovoľ, aby môj odev očervenel od obyčajného prachu, ktorého sa dotkli tvoje nohy.
Neprišúď mi vyššie miesto ako iným, nestavaj ma bokom od ostatných.
Stiahni ma nadol, do blaženej pokory.
Dovoľ, aby môj odev očervenel od obyčajného prachu, ktorého sa dotkli tvoje nohy.
Dovoľ mi stať sa posledným medzi pútnikmi idúcimi k tebe.
Budem sa usilovať o najnižšie miesto, ktoré je miestom najširším.
Prichádzajú zo všetkých strán a dožadujú sa darov z tvojich rúk.
Dovoľ mi počkať, kým získajú všetci svoje podiely.
Uspokojím sa i s posledným zvyškom.
Dovoľ, aby môj odev očervenel od obyčajného prachu, ktorého sa dotkli tvoje nohy.

A 18. Odpusť mi, Pane (Rabindranáth Thákur)

Odpusť mi, Pane, únavu, pre ktorú zaostávam na životnej púti.
Odpusť, že mi srdce zvierá úzkosť a že sa trasie a váha pred svojou povinnosťou.
Odpusť mi, že s pochabosťou mŕňam svoje bohatstvo na veci, ktoré sú vopred stratené.
Odpusť, že kvety v mojej obeti uvädli
v prudkej horúčave mojich upachtených hodín.

A 19. Celý deň bol modlitbou činnou (André Hust)

Celý môj deň bol iba jednou modlitbou,
modlitbou živou, modlitbou činnou.
A teraz k tebe, Pane, sa pomodlím
zo všetkých najkrajšiu a najjednoduchšiu modlitbu.
Ako najkrajšie zo všetkých svojich modlitieb
obetujem ti túto noc a tento spánok, ktorému sa idem oddať.
Táto modlitba je naj dôvernejšia a najjednoduchšia,
z nej máš najväčšiu radosť a vždy ju vyslyšíš.
Večer usína človek ustatý, prázdny, v srdci je tma.
A v noci, v tejto krásnej modlitbe,
v tomto úplnom odovzdaní sa do tvojich rúk,
ty berieš duše a utišuješ ich.
Ty dávaš svoj pokoj
a vraciaš nádej a zotavuješ unavené telo.
Keď sa človek ráno prebudí,

cíti sa šťastný a ľahký.
Cez noc ty si z neho snal ťarchu včerajšieho dňa.,
ktorá tlačila naše plecيا.
Nie, starosti nezmizli,
ale vidíme ich v inom svetle,
hľadáme na ne s nádejou na nový deň.
A pokojne, so srdcom a telom plným sily,
obetujem ti tento deň, ktorý idem prežiť.

A 20. Pane, duša mi prekypuje dôverou (mladý africký kresťan)

Pane, duša mi prekypuje dôverou,
ale hlavu mám plnú pochybností.
Pane, niečo je vo mne schopné uveriť,
ale volám ťa za pomocníka pre pochybnosti,
ktoré mi zostávajú v hlave.
Pane, v hĺbke svojho srdca mám istotu,
ktorá mi dáva nádej a dôveru.
Daj, aby mala korene aj tam, v mojej hlave.
Pane, daj, aby moje oči vedeli vidieť ďalej, než sú veci.
Kiežby ťa mohli uvidieť – teba, cez všetky veci.

A 21. Bože, Ty štedro dávaš (Henri Godin)

Bože, ty štedro dávaš našim poliam slnko, rosu a dážď
a podľa veľkého rytmu žatiev,
ako odplatu dostávaš vďaku zrelého obilia, sadov a kvetov.
Nenechaj nikdy umrieť v srdci svojich synov ochotnú vďaku.
Otče, k tebe sa chceme vrátiť
obťaženi všetkým, čo sme prijali,
hrdší ešte o päť iných talentov,
ktoré sme získali sami, lebo tebe viac prináležia,
ako ovocie našej slobodnej činnosti.
Ako ťažký a zlatý snop v náručí ti prinášame tvoj nepretržitý dar:
svoje telesné dýchanie,
svoje bystré myslenie,
tlkot svojho ideálu,
silu svojej lásky k tebe,
veď ty jediný si naše dobro.

A 22. Hovor mi o nádeji (Charles de Foucauld)

Môj Bože, hovor mi o nádeji.
Zabráň mi, aby som sa niekedy pozbavil odvahy
pri pohľade na svoje biedy,
aby som si povedal:
nevládzem viac kráčať vpred,
musím ustúpiť a rútiť sa dole.
Zakáž mi povedať si pri pohľade
na vždy sa opakujúce moje hriechy,
odpustenie ktorých si každodenne od teba prosím,
a do ktorých znovu padám:

Nebudem sa môcť nikdy napraviť,
svätosť nie je pre mňa!
Ty chceš, aby som dúfal napriek všetkému.
Nebo a ja, dokonalosť a moja bieda,
čože je spoločné medzi nimi?
Je to tvoje srdce, môj Pane Ježišu, tvoje srdce.
Tvoje srdce je páskou,
ktorá spája tieto dve veci
také odlišné jednu od druhej.

A 23. Najvyšší, všemohúci (sv. František z Assisi)

Najvyšší, všemohúci, dobrý Pane,
tebe patrí chvála, sláva, česť a všetko dobrorečenie.
Najvyšší, len tebe prislúchajú tieto pocty.
Ani jeden človek nie je hoden vysloviť tvoje meno.
Pane môj, nech ťa zveľbuje všetko tvoje tvorstvo,
najmä brat Slnko, čo zobúdzá deň a svetlom nás osvecuje.
Je krásne a planie veľkým leskom.
Najvyšší, ono vyžaruje tvoj obraz.
Pane môj, nech ťa zveľbuje sestra Luna a hviezdy.
Ty si ich stvoril na nebi.
Sú jasné, vzácne a krásne.
Pane môj, nech ťa zveľbuje brat vietor, vzduch a oblaky
i jasné a každé počasie, ktorými udržuješ svoje stvorenie.
Pane môj, nech ťa zveľbuje sestra voda.
Je veľmi užitočná, skromná, vzácna a čistá.
Pane môj, nech ťa zveľbuje brat oheň,
ktorým ožaruješ tmy noci.
Je krásny, ihravý, mohutný a mocný.
Pane môj, nech ťa zveľbuje sestra – naša matka Zem,
ktorá nás živí a vládne nad nami.
Rodí rozmanité plody i farbisté kvety a byliny.
Chváľte, chváľte Pána, dobrorečte mu,
ďakujte mu a s veľkou pokorou mu slúžte.

A 24. Daj mi, Pane, zdravie tela i cit (Tomáš Morus)

Daj mi, Pane, zdravie tela i cit,
aby som si ho čo najlepšie zachoval.
Daj mi, Pane, svätú dušu,
ktorá by stále mala pred očami,
čo je dobré a čisté,
aby sa neľakala hriechu,
ale aby našla silu a spôsob zbaviť sa ho.
Daj mi dušu, ktorá by nepoznala nudu,
šomranie, ston, ani vzdychanie.
A nedovoľ, aby som sa veľa staral o svoje ja.
Pane, daj mi zmysel pre humor,
daj mi milosť rozpoznať žart,
aby som vytiahol pravú radosť zo života
a dopomohol k radosti aj iným.

A 25. Život ako partia šachu (Madeleine Delbret)

Pane, daj, aby sme svoj život nežili ako partiu šachu,
v ktorej je všetko vypočítané,
ako zápas, v ktorom je všetko ťažké,
ako poučku alebo hlavolam,
ale ako ustavičný sviatok,
v ktorom sa obnovujú stretnutia s tebou.
Ako ples, ako tanec v objatí tvojej milosti,
pri ktorom zaznieva hudba lásky.
Príď, Pane a vyzvi nás do tanca.

A 26. Odpusť mi horký smútok (Leon Chancerel)

Odpusť mi, Pane, tento horký smútok,
v ktorom som mal zaľúbenie, odpusť mi.
Odpusť mi, že som zle hovoril o iných
a pochyboval som sám o sebe, odpusť mi, Pane.
Odpusť túto stiahnutú tvár a tento zlý úsmev, ktorý deformuje.
Aj túto nechut' žit', aj túto únavu a skleslosť.
Nech tvoje slnko vojde do mojej izbičky
a tvoja svätá radosť rozjasní moju tvár.
Nech vo mne prespevuje františkánska veselosť
a smiech, ktorý je tiež čnosťou.

A 27. Ďakujem za dobré, čo som poznal (G. Foch)

Môj dobrý Pane,
ďakujem ti za všetko dobré,
čo som poznal, a už nemám.
Za dobro, ktoré ešte mám
a za všetko to dobré,
čo ešte čakám
od tvojho nekonečného milosrdenstva.
Bože môj, som šťastný,
lebo ty si krása, dobrota,
skvejúca sa pravda,
po ktorej túži naša duša.
Môj dobrý Pane,
ďakujem ti, že si mi dožičil radovať sa
z tvojich podivných stvorení.

A 28. Hlavy si nám nestvoril na to (mladý africký kresťan)

Pane, hlavy si nám nestvoril na to,
aby sa stali kolotočom žiadostí a závisti.
Všetky naše zmysly chceli by mať pre seba plnú účasť na radosti.
Ale ty, Pane ich chceš privolať k sebe, ich zhromaždiť k tvojej službe.
Za to buď požehnaný.
Pane, vrúcne ťa prosíme,
aby si staval v nás svoj chrám.

Nie podľa našich žiadostí, lež podľa tvojej múdrosti

A 29. Ty si náš Pán (Origenes)

Ty si náš Pán, náš Boh.
V skutočnosti nepoznáme iného.
Neuznávame brucho ako jedáci,
lebo ono je ich bohom.
Neuznávame peniaze ako lakomci,
lebo lakomstvo je modloslužobníctvo.
Nechceme nijakého iného Boha,
nebudeme sa ani klaňať inému stvoreniu.
Náš Boh je ten, ktorý je nad všetkým,
so všetkými a vo všetkých,
a my sme naplnení láskou,
ktorá nás viaže k nemu.
Áno, láska nás spája s Bohom,
a preto opakujeme:
Hľa, sme tvoji, lebo ty si Pán, náš Boh.

A 30. Rukavice (Leon Joseph Suenens)

Bože môj, daj, aby som spoznával tvoje pôsobenie rovnako
v každom stvorení, ktoré ma zraňuje,
v každej udalosti, ktorá mi stojí v ceste,
ako aj v každej radosti, ktorá ma robí šťastným.
Daj, aby som v skutočnosti poznal,
že popri všetkých rozmanitých druhotných príčinách
jestvuje len jedna prvotná príčina –
a tou si ty, Pane.
Ruka je vždy tá istá,
avšak mení rukavicu podľa toho,
či ma svojím dotykom utešuje, alebo zarmucuje.
Bože, Bože môj, vždy je to tvoja dobrá, nežná ruka.
Ona berie moju ruku do svojej
a drží ju v nej, aby mi povedala:
milujem ťa.
No nech je ruka akokoľvek nežná,
ak chytí moju ruku železnou rukavicou a stisne ju,
je vždy chladná a tvrdá, ba až bolestná.
Dotyk ruky s koženou rukavicou
znamená prinajmenšom skúšku trpezlivosti.
Chceli by sme vždy cítiť len zamatové rukavice.
Ale, Pane, ty ich zdanlivo šetríš viac, ako druhé.
Pán môj, rob, ako chceš.
Nedovoľ, aby som prekážal sám sebe.
vezmi si rukavice, aké chceš.
Drž ma tak pevne, ako chceš.
Ponechaj mi len detskú voľnosť
rukavicu odhrnúť a bozkať ruku.

A 31. Stačí nám modliť sa (Francois Chagneau)

Stačí nám modliť sa,
nosiť v duchu v ťarche jedinej myšlienky
celé tajomstvo toho, čo nás robí ľuďmi.
Ono jedinečné usporiadanie,
onen čarovný kruh spojenia mnohých vecí:
moci i slabosti,
lásky i nenávisti,
veľkosti i biedy.
Stačí nám tvoj duch, Pane,
aby sme pochopili ľudskú bytosť,
aby sme vedeli, že ľuďmi prechádza tvoja láska
a tvoja pravda,
že z nich rozpráva tvoja spása
a tvoja sloboda.
V tebe každý nachádza svoje miesto
a v tebe sa každý utvára
a stáva tvorivým.
Nieto v nás slabosti,
ktorá by neprivolávala tvoju moc.
A v našej slabosti
je už vklinená tvoja moc,
tvoja jedinečná láska.
Tvoja láska je pre naše rozdelenie
odpoveď tvojej plnosti na otázky nášho života.

A 32. Ak nie som toho hoden (Tomáš Kempenský)

Pane Bože, ak nie som toho hoden,
alebo sa ti nepáči,
aby si ma oslobodil od utrpenia srdca,
ktoré na mňa tak ťažko dolieha,
daj mi milosť, aby som ho trpezlivo znášal.
Jasne si uvedomujem obsah chrámového spevu:
údery robia kameň vhodným pre stavbu –
vyhládzajú ho a zjemňujú.
Podobne každý,
kto na tomto svete znáša ťažkosti s Kristom,
našiel tam hore veľa miesta.
Preto ťa prosím:
nech už príde na mňa akékoľvek súženie,
nech ma očistí od hriechu
a dokáže na mojom srdci,
že utrpenie nie je pre mňa znakom zavrhnutia,
ale zálohou tvojej lásky.

A 33. Daj nám trochu slnka (nápis na fasáde v Lancashir)

Pane, daj nám trochu slnka,
trochu práce, trochu radosti.
Daj nám v našej práci a v našich námahách
naš každodenný chlieb
a trošku masla.
Daj nám zdravie

a zaslúženú mzdu, ba aj trochu viac –
pre chudobného.
Daj nám zdravý rozum,
lebo mnohí ho potrebujú.
A srdce, ktoré by spolucítilo s utrpením.
Daj nám aj štipku spevu na pery,
báseň či román na rozptýlenie.
Nauč nás rozumieť utrpeniu
a vidieť v ňom požehnanie.
Daj nám, Pane,
príležitosť ukázať svoju dobrú vôľu,
žeby sme pre seba i pre iných robili,
čo môžeme.
Aby sa všetci ľudia naučili žiť ako bratia.

A 34. Ó, Bože úbohých (Ivan Krasko)

Ó, bože úbohých a ponížených,
modlitbu moju milosrdne prijmi!
Ty veľký, pretože si Bohom malých,
u ňôh, ó, uzri svojho najmenšieho,
jak beznádejne predkladá ti,
jak beznádejne vykladá ti
nezmernú veľkosť úbohosti svojej.
Bez zásluh leží v prachu nízkej zeme,
hľa, nepatnosť biedna medzi všetkým tvorstvom
Holúbka nezložila na tvoj oltár,
olejom nemazala rany uhnetených,
a nikdy nezvonila slávne Resurrexit!
Ó, bože úbohých a ponížených,
kým príde veľké mlčanie,
kým príde veľké mlčanie -
modlitbu moju smutnú milosrdne prijmi!

A 35. Od Gerlachu (Maša Haľamová)

Od Gerlachu Pán Boh ide pod horou.
Na kameni čakám naňho s pokorou.
Žaloby tiaž položím si na dlane
a keď dôjde, odovzdám ju oddane.
"Posúď, Bože, tu žaloba človeka:
že mu srdce - choré láskou preteká!
Vezmi nazad dar svoj dávny - do neba
už na svete ľudom srdce netreba

A 36. Keď sa nám zjavíš ako radosť (Rabindranáth Thákur)

Pane, keď sa nám zjavíš ako radosť,
daj, nech naše duše pred tebou plápolajú ako plameň.
Nech k tebe smerujú ako rieka
a tvoju podstatu nech tak prenikajú,
ako vôňa preniká kvet.
Posilňuj nás, aby sme svoj život si zamilovali, pravdivo ho žili

a aby sme ho milovali s jeho radosťami, trápeniami,
s jeho rozruchom i úpadkom.
Posilňuj nás, aby sme mali otvorené oči i uši pre tvoj vesmír
a s radosťou v ňom pôsobili.
Kiežby sme naplno obstáli v živote, ktorý si nám daroval
a boli statoční v tom, čo od neho prijímame i čo mu dávame.
Toto je naša prosba k tebe.
Daj, aby sme raz navždy odstránili zo svojho ducha neduživú poveru,
že tvoja radosť by bola niečím, čo stojí ďaleko od činov,
že by bola niečím nepodstatným, neforemným a nestálym.
Kde roľník obrába tvrdú zem,
tam nech tvoja radosť vyrazí v zeleni zrna.
Kde človek kliesni húštinu pralesa,
urovňuje kamenistú pôdu
a stavia si svoj príbytok,
tam nech sa v poriadku a v pokoji
šíri tvoja radosť, Pane

A 37. Večné slovo (sv. Ignác z Loyoly)

Večné Slovo, jednorodený Boží Syn,
nauč ma pravej veľkodušnosti.
Nauč ma tebe slúžiť, ako si to zasluhuješ:
aby som rozdával – a pritom nepočítal,
aby som bojoval – a pritom nedbal o rany,
aby som pracoval – a pritom nehľadal oddych,
aby som sa namáhal – a nečakal za to inú odmenu,
než vedomie, že som splnil tvoju svätú vôľu.

A 38. Ó, Kriste, milosť (Mária Rázusová-Martáková)

Ó, Kriste, milosť za naše kresťanstvo hmlisté,
zem dobrú šliapať hodní viac nie sme !
Srdce nám dusia myšlienky hriešne,
mrzký čin potriesnil ruky niekedy biele.
Dávno poškvrnili svätosť sme nedele,
zblúdili v spleti vlastného umu.
Kriste náš, Pane,
denne nesčítane
Teba predávame.
Tříňovú korunu
za tricať strieborných vrážame do čela,
bijeme zúrivo i s jemnosťou dravou,
by nad Tvojou hlavou
pieseň utrpenia nikdy nedoznala. –
Ježiši s Golgaty,
prv ešte, než sa deň obráti
nie tri, lež stokrát Ťa pred smrťou zapreme –
a Ty hľadiš, hľadiš na divoké plamä
a láskou bičuješ ťažké jeho viny.
Ó, Kriste Jediný,
pohliadni aj na to,
jak v mukách hádzeme

svetu jeho zlato
pokorení, - a jak snížení do zeme
von sa vyvlečieme - a horko plačeme.